

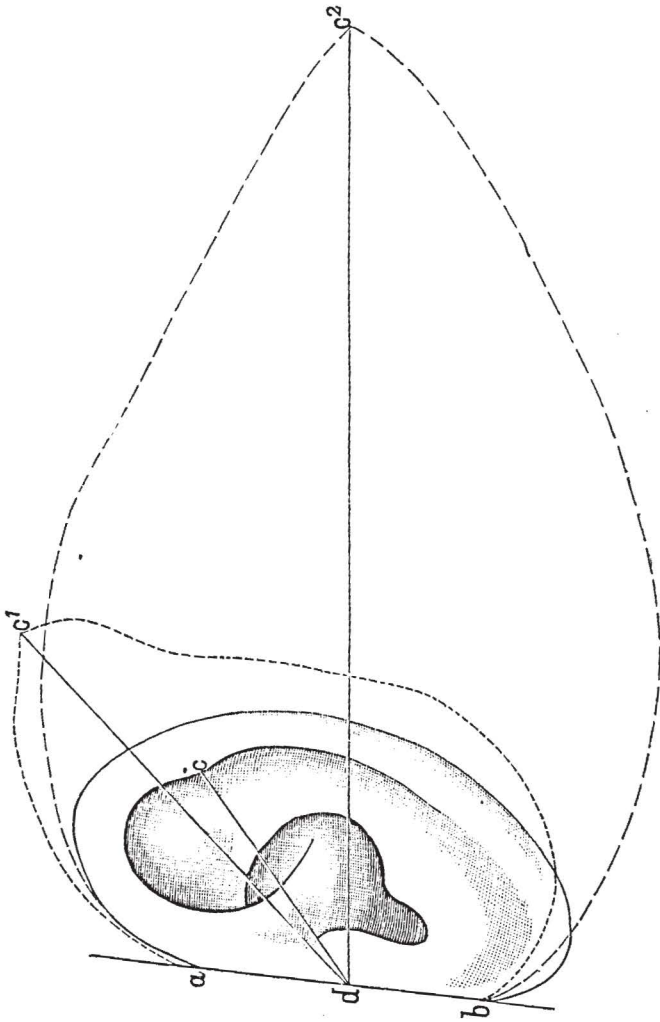
Bidrag til ørets anthropologi hos forbrydere.

Allerede fra oldtiden af har især kunstnere, men også videnskabsmænd været opmærksomme på ørebruskens forskellige udseende og sat dens form og størrelse i relation til vedkommendes karakter. MOREL (1837) påviste, at degenererte mennesker havde ikke alene en altereret psyche, men også abnormiteter ved enkelte legemsdele. Disse sidste kaldtes »stigmata heriditatis«, og hertil regnede han og senere LOMBROSO (1871) foranomalier ved ørebrusken. Senere er disse statistisk undersøgt og klassificeret af mange forskere, både ørelæger og anthropologer; nu sidst af GRADENIGO, VALI og EYLE. Den sidstnævnte opstillede en typus for det såkaldte »forbryderøre«. Alle disse forskere er enige i, at ørebrusken hos forbrydere og sindssyge viser flere og større foranomalier end hos almindelige mennesker, og de har som bevis herfor opstillet store statistiske tabeller, baserede på en stor række undersøgelser, der dog er foretaget uden anvendelse af noget mål. Gradenigo har f. ex. undersøgt først 15000 mænd og 10000 kvinder, alle ikke forbrydere og alle ikke sindssyge, og faststillet procenten af anomalier hos disse normale mennesker. Derefter undersøgte han 800 sindssyge og 467 straffanger, faststillede anomalier hos disse og sammenlignede resultatet med normale ører. Anomalierne grupperedes i

5?

1) stor lobulus, 2) forlænget og til kinden fastvoxet lobulus, 3) altfor stærkt fra hovedet devicerende ørebrusk, 4) assymetrisk ørebrusk o. s. v. Han fandt, at af forbrydere har kun 28 pct. normal ørebrusk, medens af normale mænd 56 pct. og af normale kvinder 65,6 pct. Normale mænd har altså normal ørebrusk dobbelt så hyppig som forbryderne. Dette vilde jo være tilfredstillende resultat, forudsat at man på den ene side kunde sådan i sin almindelighed faststille kriterierne på et normalt øre, og forudsat at man havde skarpt afstukket grænsen mellem det normale og abnorme øre. Det har man imidlertid ikke. Efter min formening er de nævnte undersøgelser derfor kun af relativt værd, idet de intet andet viser, end at vedkommende forsker mener, at de og de formanomalier findes hyppigere hos forbrydere og sindssyge end hos andre mennesker. Og da de kun baseres på et kun subjektivt skøn og ikke på målinger, er de vedkommende undersøgelsers ejendom, men kan ej kontrolleres. Hvad en kalder et stort øre, kalder en anden normalt, hvad en kalder et frastående øre, kalder en anden ikke frastående o. s. v. For at have videnskabelig almindelig gyldighed må resultaterne kunne kontrolleres.

Den i funktionel henseende mest fuldkomne form af ørebrusken er efter SCHWALBE den form, som findes hos de frygtsomme, lydhøre og raske dyr, nemlig den lange, spidse, kræmmerhusagtige, let bevægelige form. Da ørebrusken som andre organer passer til dyrets livsvilkår, forandres dens form med disse. Jo mindre brug dyret har for det ydre øre, desto mere reduceret findes det. Hos mennesket, hvor det kun ubetydeligt, dog noget, bidrager til lydopfattelsen og muligen til bestemmelse af lydretningen, er den omtrent ubevægelig og betydelig reduceret. Reduktionen foregår ikke på må og få, men efter visse bestemte dimensioner. Medens nemlig det funktionelt ypperligste ydre øre er langt og smalt, blir det reducerede kort og bredt, og hos mennesket er endog ørets sande bredde større end dets sande længde.

a-c²-b = ko øre,
a-c¹-b = bavians øre,
a-c-b = menneske øre,
c = den reducerede øre-
 spidstuberculum Dar-
 wini.

Fig. 1.

Samtidig optræder også de bøjede kanter lodret på længdeaxen. Ørebruskens fri rand rulles ind, og af dyreørets spids fås enten intet tilbage eller blot den lille valk eller spids på grænsen mellem øvre $\frac{1}{3}$ og nedre $\frac{2}{3}$, det såkaldte *tuberculum Darwini*. Man forstår således, at ørebruskens sande længde er fra tub. D. til basis, og ørebruskens sande bredde er dens basallinje, linjen mellem dens øvre og nedre insertionspunkt. Hvad man i almindelighed kalder ørets længde, svarer følgelig nærmest til sande bredde, og bredden til den sande længde. En større reduktion af den menneskelige ørebrusks enkelte afsnit og især af afstanden fra tub. D. til basallinjen i sammenligning med dyreøret skal repræsentere en højere civilisation og en abnorm størrelse, en excessiv udvikling af samme skulde være tegn på degradation.

For at mål af forbryderører kunne have gyldighed, må de sammenlignes med mål af normale ørebruske. Professor Schwalbe har i »Festschrift für Virchow 1891« leveret en udførlig statistik over nogle mål af ørebrusker hos tyskere, og det er ved sammenligning af hans resultater med de, hvortil jeg er kommen, at jeg tør drage mine slutninger. Ifølge velvillig privat underretning fra professoren til mig er hans målinger foretagne på lig af »normale« mennesker.

Hvad slags apparat han anvendte dertil, ved jeg ej. I almindelighed bruger man til måling af fangers ører for at fastsætte deres signalement BERTILLONS øremål. Da dette, der utvivlsomt er meget hensigtsmæssigt for sit øjemed, viste sig mindre praktisk for de målinger, jeg agtede at tage, benyttede jeg som mål en glimmerplade med indridset millimetermålestok. Pladen er 10×5 ctm., let håndterbar; den forener gennemsigtighed og styrke med holdbarhed mod fugtighed og temperaturforandringer. De tagne mål er følgende: (se tavle II).

1) største længde (ab), 2) største bredde (cd), 3) sande længde (gx), altså afstanden fra *tuberculum Darwini* til *incisura auris anterior*, lige over *tragus*, 4) sande bredde

(ef), altså basallinjen, 5) afstanden fra tub. D. til nedre insertionspunkt (fx), nedre linje, 6) afstanden fra tub. D. til øvre insertionspunkt (ex) øvre linje.

a—b = største længde,
c—d = største bredde.
e—f = basallinjen, sande bredde,
g—x = sande længde,
e—x = øvre linje,
f—x = nedre linje,
x = tuberculum Darwini.

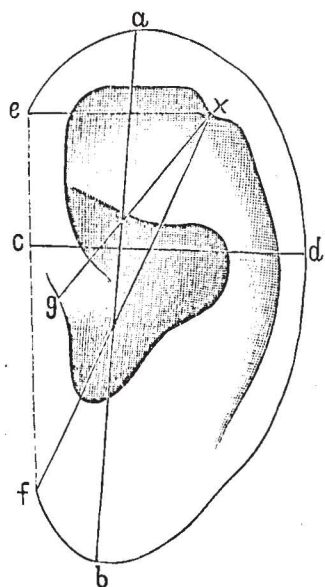

Fig. 2.

De to sidste linjer danner med basallinjen et triangel, hvis højde skulde repræsentere ørets dannelsesstrin. Af disse mål regnes ud den physiognomiske index, d. v. s. forholdet mellem øret største længde og bredde (den giver nemlig udtryk for det physiognomisk karakteristiske) samt den morphologiske index, d. v. s. forholdet mellem ørets sande længde og sande bredde (den giver udtryk for det anthropologisk karakteristiske). Desuden har jeg bestemt forholdet mellem ørets største længde og individets længde, udtrykt i $\frac{0}{100}$, samt noteret fangens fødested, alder og forbrydelsens art.

Undersøgelserne omfatter 252 ører af fanger i bodsfængslet i alderen fra 18—65 år. Bodsfængslets direktør har havt den godhed at lade mig undersøge fortrinsvis re-

cidivister. som altså helst kunde antages at være degene-
rerede. Det er derfor for største delen dem, jeg har un-
dersøgt.

I følgende tabel betegner tallene over linjen de af mig
fundne mål, de under linjen, de af professor Schwalbe
fundne; hvor disse sidste ikke er opført, mangler under-
søgelser.

Alder	15-20	20-30	30-40	40-50	60-70	Varierer mellem	Gennem- snitlig
Længden ab.....	62,1	60	63,3	64,1	66	51 og 75	61,35
		60,3	63,7	63,7	67,4	50 og 80	65,9
Bredden cd.....	37,7	36,8	38,1	36,6	38,3	31 og 46	37,5
		38,3	38,1	39,4	39,5	32 og 53	39,7
Basis ef.....	40	40,8	41		45	34 og 49	40,6
		41,9				33 og 58	44,4
Physiognomisk index cd. 100 ab.....	60,7	60,6	60,46	57,56		50 og 74	60,25
		61,7				50 og 78	60,5
Sande længde gx...	31,7	31,2	30,6		29,9	23 og 41	31
						22 og 49	35,9
Øvre linje ex.....	31,9	31,4	29,9			23 og 41	31,2
Nedre linje fx.....	44,3	43,9	43,7			34 og 55	43,8
Morphologisk index ef. 100 gx.....	131,3	131,7	136,5		146,5	100 og 200	132,8
						83,7 og 195,5	
Ørets længde i forhold til individets længe- de udtrykt i ‰...	37,9	37,5	35,8	38,7	39,2	31 og 44 ‰	37,5
							39,9

Af ovenstående tabel ses:

1) som Schwalbe påviste, finder også jeg en med

alderen tiltagende længde, bredde og basis. Påfaldende er de gennemgående mindre mål ved mine undersøgelser, samt både for længdens og breddens vedkommende aftagende mål fra 20—30 år, sandsynligvis beroende på en stærkere sammenrulning af brusken i denne individets kraftigste alder. Ørets i den senere alder tiltagende længde, bredde og basis beror nemlig i følge Schwalbe på indtrædende slappelse i de elastiske fibre i ørebruskens *subcutane* væv med deraf følgende udjævning af fordybningerne og fremspringene. Da længden tiltager mere end bredden, aftager den physiognomiske index. Oldingeøret er derfor absolut større end ungdommens, både længere og bredere, men er relativt smallere, da længden voxer mere end bredden.

2) De 3 afstande fra tuberc. Darwini til basallinjen (ex, fx og gx) aftager med alderen. Tuberc. D. nærmer sig altså til basis med tiltagende alder. Når nu samtidig længden, bredden og basis tiltager, må denne aftagen enten have sin grund i, at oldingeøret står mere ud fra hovedet end ynglingens, eller i, at helix randen med alderen krølles mere ind. Det sidste er dog usandsynligt.

3) Indtil 30—40 års alder aftager ørets længde i forhold til individets længde for derefter at tiltage. Hos småbørn (1 måned) har jeg fundet op til 70 ‰, og med tiltagende alder aftagende ‰, indtil 30—40 år. Indtil den fuldtudviklede manddom voxer altså individet forholdsvis mere end øret, men fra 40 år af voxer kun øret, medens individets længde snarere aftager, og forholdet nærmer sig til barndommens.

4) Som ventelig kunde være, viser mine resultater i det store og hele taget den skønneste overensstemmelse med de af normale ørebruske fundne mål.

Tuberculum Darwini forekommer som førnævnt langt fra altid. I mine tilfælde fandtes det i det hele i 49 pct. (Schwalbe 73), deraf beggesidig i 27,7 pct. (S. 70), kun højresidig 14,6 pct. (S. 12), kun venstresidig 6,5 pct. (S. 7)

og manglende i 51 pct. (S. 11); varierende i hyppighed i de forskellige aldre. Påfaldende er, hvor sjældent *tuberc. D.* fandtes i mine tilfælde i sammenligning med Schwalbes. Desuden fandt jeg *tuberc. D.* ofte betydeligt lavere nede på helix end det sted, hvor Schwalbe har bestemt dens plads.

Som det fremgår af Schwalbes og mine undersøgelser, varierer ørebruskens form og størrelse med alderen hos et og samme individ. Men lige sålidt som man altså vil finde øret ens hele livet igennem hos det enkelte individ, lige så lidt finder man 2 individer, som have ens ører. Ørets uforanderlighed hos den enkelte kan i det højeste tilnærmelsesvis påstås mellem 25 og 40 år; udenfor dette tidsrum forandres det tydeligt i forholdsvis kort tid. Da ørebrusken imidlertid beholder sin form, trods minespil, er den alligevel skikket til at tages med ved optagelsen af en persons signalement, hvortil den efter Bertillons forslag også benyttes såvel i Frankrig som også i flere andre lande.

Som nævnt, er de af mig fundne mål påfaldende små i sammenligning med Schwalbes. De af mig undersøgte norske forbryderes ører er mindre end ørerne hos normale tyskere.

Ved målingen af 8 ører af forbryderske lapper fandtes øret overmåde lidet i forhold til individets længde (35,7 ‰), og det uagtet de alle var små folk. Den physiognomiske og morphologiske index var derimod begge normale. Lapperne havde altså normalt formede men meget små ører.

I korthed er mine resultater følgende:

- 1) Ørebruskens størrelse varierer hos et og samme individ med alderen.
- 2) Ørebruskens form varierer hos et og samme individ med alderen.
- 3) Ørebruskens fraståenhed fra hovedet varierer hos et og samme individ med alderen.
- 4) Norske forbryderes ørebrusk synes at være mindre end endog normale tyskeres; og specielt synes øret at

være allermindst hos forbryderske lapper, denne lavtstående folkestamme.

- 5) Forbyderes ører står anthropologisk på samme standpunkt som andre menneskers, idet den morphologiske index hos forbrydere er omtrent den samme som hos andre mennesker og
- 6) skulde altså efter mine undersøgelser nogen typus for forbryderøre ikke kunne antages.

Kristiania, 22 juli 1893.

Hans Daae.

Første Assistentlæge
ved Røgshospitalets Afdeling for Øre-,
Næse- og Hals sygdomme.
